

Година історичної правди «Майбутня доля мислилась соборно»

Ведуча 1: Добрий день!

Сьогодні День Соборності України, свято рідного краю, свято нашої держави.

Ведуча 2:

Ми пишаємося, що ми – українці, а наша Вітчизна – Україна, земля, дорога та мила серцю кожного із нас.

Декламується поезія В. Сосюри «Любіть Україну» під демонстрацію відеофільму «Мальовничі куточки України».

Читець 1:

Любіть Україну, як сонце, любіть,
як вітер, і трави, і води...
В годину щасливу і в радості мить,
любіть у годину негоди.

Любіть Україну у сні й наяву,
вишневу свою Україну,
красу її, вічно живу і нову,
і мову її солов'їну.

Читець 2:

Без неї — ніщо ми, як порох і дим,
розвіяний в полі вітрами.
Любіть Україну всім серцем своїм
і всіми своїми ділами.

Для нас вона в світі єдина, одна
в просторів солодкому чарі...
Вона у зірках, і у вербах вона,
і в кожному серця ударі...

Читець 3:

Як та купина, що горить — не згора,
живе у стежках, у дібровах,
у зойках гудків, і у хвилях Дніпра,
і в хмарах отих пурпурових,

в грому канонад, що розвіяли в прах
чужинців в зелених мундирах,
в багнетах, що в тьмі пробивали нам шлях
до весен і світлих, і щирих.

Читець 4:

Юначе! Хай буде для неї твій сміх,
і сльози, і все до загину...
Не можна любити народів других,
коли ти не любиш Вкраїну!..

Дівчино! Як небо її голубе,
люби її кожну хвилину.
Коханий любить не захоче тебе,
коли ти не любиш Вкраїну...

Любіть у труді, у коханні, у бою,
як пісню, що лине зорею...
Всім серцем любіть Україну свою —
і вічні ми будемо з нею!

Ведуча 1:

Україна — рідний край, земля з багатовіковою історією, мальовничою природою, чарівною піснею, працелюбними, мудрими й талановитими людьми.

Ведуча 2:

Ми горді зватися українцями. Поклик рідної землі завжди відчували наші прадіди й діди, ті, хто живе в Україні та кого доля закинула на чужину. І де б не був українець, захвилюється аж до сліз, почувши рідне слово.

Звучить пісня «Це моя Україна» у виконанні Н. Яремчука.

Ведуча 1:

Україна... Її майбутнє в руках молоді. Від вас залежить, якою буде наша держава! А держава, як і родина, має бути дружною, сильною, здоровою, щасливою.

Ведуча 2:

Якось батько зібрав синів і сказав: «Сини мої! Живіть у мирі й злагоді, і тоді жоден ворог вам не страшний, ніхто не зможе вас здолати». Сини стали заперечувати. Кожен вважав, що зуміє побороти ворога самотужки. «Невже ви думаєте, що здолаєте ворога, коли кожен із вас, як та гілка, яку вітер хилить у різні боки, а як сильніше дмухне – то й зламає? – мовив батько. – Ось спробуйте зламати цей пучок гілля. Що, не можете? Тож запам'ятайте: нікому ще не вдалося перемогти людей, які тримаються одне за одного, як ці гілки».

Ведуча 1:

Упродовж століть землі України були розрізнені, належали до різних держав: Російської імперії, Польщі, Австро-Угорщини. Тож споконвічною мрією українців було об'єднання розрізнених частин України в межах однієї держави.

Ведуча 2:

У тяжкій і тривалій боротьбі за національне визволення, утвердження власної державності наш народ не раз переживав як гіркі, так і радісні події. Одна з таких сторінок нашого минулого – боротьба українського народу за соборність своїх земель.

Ведуча 1:

Щороку 22 січня весь український народ із вдячністю згадує тих героїв, які боролися за об'єднання усіх національно-демократичних сил українства, хто словом і ділом намагався відродити незалежну Соборну Українську державу. Ідея всеукраїнської єдності формувалася ще з часів Київської Русі, Галицько-

Волинської держави, Запорізької Січі, визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького, Гетьманщини.

Ведуча 2:

Та реалізувалась ця мрія внаслідок української революції 1917–1920 років, 100-річчя з дня початку якої ми, до речі, відзначаємо в цьому році. Під час неї з великою силою розкрилися свободолюбство і національний дух українського народу, утворилися дві демократичні держави – Українська Народна Республіка (УНР) та Західноукраїнська Республіка (ЗУНР).

Ведуча 1:

1 грудня 1918 року представники державного Секретаріату ЗУНР – К. Левицький, Л. Цегельський, члени Директорії – В. Винниченко, С. Петлюра, П. Андрієвський, Ф. Швець підписали у Фастові Передвступний договір про майбутнє об'єднання двох республік. Цей договір став першим і основним актом соборності, викликав схвалення українського загалу.

Ведуча 2:

3 січня 1919 року на першому засіданні Української Народної ради було одностайно прийнято Ухвалу про злуку ЗУНР і УНР. Часописи підкреслювали, що тим самим зроблено перший крок на шляху до соборності українських земель.

Ведуча 1:

Директорія і Рада Народних Міністрів призначила святкування об'єднання УНР і ЗУНР на 22 січня. Мабуть, ця дата не була випадковою, адже вказаний день збігався з річницею історичного IV Універсалу Цетральної Ради, згідно з яким УНР проголошувалася самостійною, незалежною державою, отже він мав стати днем подвійного всенародного свята – Незалежності і Соборності.

Ведуча 2:

22 січня 1919 року на Софіївській площі, біля пам'ятника гетьману Богдану Хмельницькому, у присутності десятків тисяч киян лідери УНР і повноважна делегація ЗУНР заявили про свій непохитний намір збудувати єдину соборну Українську державу.

Ведуча 1:

З раннього ранку місто набуло святкового вигляду. На будинках державних установ майоріли національні синьо-жовті прапори, Софіївський майдан прикрашала тріумфальна арка зі старовинними гербами України і Галичини.

Ведуча 2:

В Акті злуки проголошувалося: «Однині воєдино вливаються століттями відірвані одна від одної частини Єдиної України, Західноукраїнська Народна Республіка (Галичина, Буковина, Угорська Русь) і Наддніпрянська Велика Україна. Здійснилися віковічні мрії, якими жили, і за які вмирали кращі сини України. Однині є єдина, незалежна Українська Республіка». Давайте подивимось, як це відбувалося:

Демонструються фрагменти відеофільму «Символи нашої волі».

Ведуча 1:

Цей день увійшов до національного календаря як велике державне свято – День Соборності України, і відзначають його з 1999 року.

Ті вікопомні історичні події сформували підґрунтя для відродження незалежної соборної демократичної України та утвердження національної ідеї. У розмаїтті жовто-синіх знамен 22 січня 1990 року наші сучасники поєднали живим ланцюгом злуки Схід і Захід України.

Ведуча 2:

Територіальна цілісність України скріплена кров'ю мільйонів борців, і ми віримо, що вона навіки залишатиметься непорушною. Плекаймо все, що працює на ідею загальнонаціональної єдності. Маємо бути свідомі того, що лише в єдності дій та соборності душ можемо досягти величної мети – побудови економічно й духовно багатой, вільної й демократичної України, якою пишатимуться наші нащадки.

Ведуча 1:

Соборність – це символ. Символ боротьби за волю. Порозуміння між людьми. І часточка надії і віри у майбутнє.

Ведуча 2:

Україно, соборна державо,

Сонцесяйна колиско моя,

Ні, не вмерла й не вмере твоя слава,
Завойована в чесних боях.

Ведуча 1:

Ти не загинеш, Україно!
І мова прадідна твоя,
Що кожне слово в ній – перлина,
Не вмере повік!

Ведуча 2:

Ми вірим в майбутнє твоє, Україно!
Говорять сьогодні дорослі й малі.
Бо ти в нас – найкраща, бо ти в нас єдина,
Немає такої, як ти, на землі.
Звучить пісня «Україна – це ти».